



בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 45140-03-23 כהן נ' שלזינגר ואח'

לפני כבוד השופטת עדנה יוסף-קוזין

תובע ברק כהן

נגד

נתבעים
1. יהודה שלזינגר
2. ערוץ יהודי ישראלי בע"מ

ב"כ נתבעת 2, עו"ד יגאל דנינו, עו"ד שרית בר

פסק דין

1. תביעה לפיצוי כספי בסך 150,000 ש"ח ולצו עשה מכוח חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק" או "חוק איסור לשון הרע").

2. התביעה הוגשה על ידי עו"ד ברק כהן (להלן: "התובע"), נגד העיתונאי יהודה שלזינגר (להלן: "נתבע 1"), וערוץ יהודי ישראלי בע"מ (ערוץ 14) (להלן: "נתבעת 2"). התביעה עוסקת בפרסומים בהם כונה התובע "אנטישמי" ו"שונא ישראל" בתוכנית טלוויזיה וברשתות החברתיות.

א. רקע וטענות הצדדים

3. התובע הוא פעיל פוליטי וחברתי, ואיש תקשורת. התובע ידוע כיוזם ומשתתף במאבקים אזרחיים שונים, שחלקם זכו לתהודה ציבורית רחבה, כדוגמת מחאת "באים לבנקאים". במסגרת פעילותו הורשע בשני מקרים בהליכים פליליים, באחד, בשל פגיעה בפרטיות. בשני, בשל העלבת עובד ציבור והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו. נתבע 1 הוא עיתונאי המשמש ככתב פוליטי בעיתון "ישראל היום" ומנחה בערוץ 14 בבעלותה של נתבעת 2.

4. ביום 3.8.2020 שודרה בערוץ 14 (אז נקרא ערוץ 20), בשידור חי תוכנית הטלוויזיה "הפטריטים" בה השתתף נתבע 1 במסגרת פאנל. לטענת התובע, במהלך התוכנית נתבע 1 אמר נגד התובע דברי בלע, ובין היתר כינה אותו "אנטישמי" ו"שונא ישראל". לטענתו, הדברים הודהו ברשתות החברתיות פייסבוק וטוויטר (כיום X) על ידי ערוץ 14, והם עדיין מפורסמים,



בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 45140-03-23 כהן נ' שלזינגר ואח'

תחת הכותרת "יהודה שלזינגר פותח על ברק כהן". התביעה מתייחסת לשני ביטויים אלה, והועמדה לצרכי אגרה על סך 150,000 ש"ח.

5. בעניינו של נתבע 1, ביום 24.6.2024 התיק הסתיים בהסדר פשרה.

6. לטענת נתבעת 2, הדברים שנאמרו היו הבעת דעה אישית וסובייקטיבית שנאמרה בלהט הדברים, וכתגובה לסרטון שהפיץ התובע ברשת בו נראה משתלח בשלדון אדלסון ז"ל (להלן: "סרטון מר אדלסון ז"ל", מוצג 1 במוצגי נתבעת 2). נטען כי במהלך התוכנית דנו חברי הפאנל בתופעת האנטישמיות ברחבי הרשת, ובמהלך הדיון הוזכר שמו של התובע. חבר הפאנל, העיתונאי ביני אשכנזי (להלן: "מר אשכנזי"), ציין כי הוא מיודד עם התובע, אז נתבע 1, בסערת רגשות על הסרטון שהפיץ התובע נגד שלדון אדלסון ז"ל, טען שעל אשכנזי להתבייש בכך, ובלהט הדברים הביע דעתו כי התובע אדם אנטישמי ושונא ישראל. למחרת, בתגובה לציוץ התובע בטוויטר בו איים לתבוע את הנתבעים, חזר בו נתבע 1 וכתב שהתובע אינו אנטישמי ושונא ישראל, אך ציין בגנותו דברים נוספים, בין היתר כי הוא עבריין מורשע. לטענת נתבעת 2, התובע התפרסם בציבור בעקבות דרכו למחות תוך שימוש ברשתות חברתיות בלשון הרע ופגיעה בפרטיות, ולכן אינו זכאי כי בית המשפט יושיט לו סעד בתביעה זו. לטענתה, התובע נקט שיהוי והגיש תביעתו כשנתיים וחצי לאחר המועד בו נאמרו הדברים, ללא שהקדים פניה לנתבעת 2. לטענתה, התובע תוקף בבטות את ערוץ 14 ואף פעל מספר פעמים פיזית למנוע שידור חי בערוץ. לטענתה, עומדת לה הגנת תום הלב הקבועה בסעיפים 15(2), 15(4), 15(6), 15(10) ו- 15(12) לחוק.

ב. הפרסומים נושא התביעה

7. הפרסום הראשון

להלן קטע השיחה הרלבנטי מתוכנית "הפטריזטים". הפרסום נושא התביעה הוא ביחס לכינוי התובע "אנטישמי ושונא ישראל":

"ינון מגל: טוב, אז זה המצב ברשתות החברתיות. אם אתה כותב בני גופשטיין, בנצי גופשטיין, אתה נחסם. אבל אם אתה תגיד לצורך העניין, ש... אני יודע .. צריך להשמיד את היהודים או... נתבע 1: ברק כהן. ...

נתבע 1: אתה יודע, ינון, אמרו פעם שאורי אורבך אמר לדתיים "צאו לתקשורת" כי זה המקום משפיע וזה להגיד שזה די, דיעבד, אבל כן צריך היום להגיד לו למה דווקא דתיים. חבר'ה ימנים, תלכו לעבוד במקומות האלה בפייסבוק וברשתות החברתיות, כי שם היום השיח עם סרטון מטונף של ברק כהן קורא לאנשים, אומר לבן אדם מבוגר..



בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 45140-03-23 כהן נ' שלזינגר ואח'

ביני אשכנזי: מה זה קשור? מדברים פה על אנטישמיות, זה לא קשור. נתבע 1: ביני, סליחה, מדברים פה על אנטישמיות, שניה, אני מדבר על השלטון. אמר .. בסדר. אם אנחנו מדברים על הרשתות החברתיות, זה אנטישמיות מהזן הזה. אם ברק כהן יכול לעלות ולהגיד לבן אדם, להעלות סרטון שהוא אומר לבן אדם בן 86, שהוא ימני: יאללה תמות כבר או שהוא יכול לרדוף אחרי שרים ואת זה הוא מקבל במה ועל בנצי גופשטיין מורידים אז יש פה בעיה.

ביני אשכנזי: ברור, אבל נתניהו יכול לכתוב על דנה וייס מה שהוא רוצה. נתבע 1: אז יש פה בעיה.

ביני אשכנזי: בואו נהיה ישרים. ינון מגל: לא, הוא מדבר על העיוות ברשתות ... ברשתות יש אנטישמיות, אתה הוצאת את זה. ביני אשכנזי: שניה, עכשיו אני רוצה להתייחס לעניין של ברק כהן. אני מיוודד עם ברק כהן, ותדע לך שאני ..

נתבע 1: תתבייש לך, זה לא לזכותך, תתבייש לך. אני אפילו לא הייתי מעז להגיד דבר כזה בכלל שאתה מיוודד עם ברק כהן, תתבייש לך. זה בן אדם שונא ישראל, אנטישמי, כל מה שהילדים שלנו צריכים לא ללמוד לא להיות.

ביני אשכנזי: קדימה קדימה תוציאו תוציאו ... זה אהבת ישראל. תודה תודה תודה. נתבע 1: ברק כהן זה טינופת.

ביני אשכנזי: מה שרציתי להגיד שאני הערתי לו על הדבר הזה .. ואני כל הזמן נכנס בו על הדברים האלה, הערתי לו בפומבי, אבל עם כל הכבוד אתם מתחסדים, כי בנימין נתניהו שאומר דברים הרבה יותר חמורים ... אתם מתחסדים. "... (להלן: "הפרסום הראשון") מוצג 7 למוצגי נתבעת 2).

8. הפרסום השני

לטענת התובע, ביום 3.8.2020 פורסם קטע הצילום מהתוכנית בו נאמרו דברי לשון הרע בעמודי הרשתות החברתיות טוויטר ופייסבוק של ערוץ 14. (להלן: "הפרסום השני", נספחים 1 ו-2 לכתב התביעה).

ג. עדים

9. התובע הגיש תצהיר עדות ראשית. נתבעת 2 הגישה תצהיר עדות ראשית של מנהלה, מר אריאל אדרי. המצהירים העידו בחקירה נגדית בדיון ההוכחות שהתקיים ביום 8.12.2025.

ד. דיון



בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 45140-03-23 כהן נ' שלזינגר ואח'

10. כנקבע על ידי כבוד השופט (כתוארו אז) י' עמית בע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך, פס' 5-6 (8.2.2012) (להלן: "עניין אילנה דיין"), תרשים הזרימה בתביעות לשון הרע הוא כדלקמן: בשלב הראשון נבחנת השאלה אם הביטוי מהווה לשון הרע על פי אחת מארבע החלופות בהגדרה שבסעיף 1 לחוק, והאם מתקיים יסוד הפרסום כמשמעותו בסעיף 2 לחוק. רק אם התשובה חיובית עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הביטוי נהנה מאחת החסינויות המוחלטות (פרסומים מותרים) הקבועות בסעיף 13 לחוק. אם נכנס הפרסום לד' אמות אחת החסינויות - דין התביעה להידחות. אם לא כן, אנו עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הפרסום מוגן על פי אמת המידה הקבועה בסעיף 14 לחוק על שתי רגליה - אמת בפרסום ועניין ציבורי. אם הפרסום אינו נהנה מהגנה זו, יש להמשיך ולבחון אם הפרסום מוגן בתום ליבו של המפרסם, בגדר אחת מהחלופות הקבועות בסעיף 15 לחוק במשולב עם חזקות תום הלב בסעיף 16. היה ונתברר כי הפרסום אינו נהנה מהגנת סעיף 14 או מהגנת סעיף 15, או-אז עוברים לשלב הרביעי של הסעדים.

עוד נקבע כי "..." בחינת כל אחד מהשלבים לא נעשית באופן "סטירילי" במנותק מהשלבים האחרים. יש יחסי גומלין בין השלבים השונים, והקו התוחם ביניהם איננו חד כפי שעשוי להשתמע. כך, לדוגמה, עוצמת הביטוי הפוגע, עשויה להשליך על העניין הציבורי במסגרת הגנת אמת דיברתי בסעיף 14 לחוק או בבחינת תום-הלב במסגרת סעיף 15 לחוק (ראו דברי השופט ריבלין בעניין הרציקוביץ). בהשאלה מתחומי משפט אחרים, ניתן לומר כי יש "מקבילית כוחות" בין השלבים השונים - ככל שהביטוי או הפרסום הפוגע הוא עוצמתי יותר, כך יידרש יותר בשלב ההגנות הקבועות בסעיפים 14-15 לחוק, ולהיפך. (פס' 7).

עוד צויין כי יש לבחון מהו הכלי ומה המסגרת של הביטוי: "יש מאמר בעיתון ויש ספרות יפה, יש תיאור אירועים ויש נאום, יש פרסומת מסחרית ויש ביקורת השלטון, יש ביקורת חברתית ויש תהלוכה. כל אחד מאלה - הם ואחרים זולתם - אמורים לשקף אינטרס מסוים, ועוצמת הזכות תהיה כעוצמת האינטרס. הוא הדין בדרכי הביטוי וההתבטאות: יש עיתון ויש סרט, יש הצגה ויש טלוויזיה, יש רדיו ויש תנועה על בימה (בג"ץ 4804/94 חברת סטיישן פילם בע"מ נ' המועצה לביקורת סרטים, פ"ד נ(5) 661, 689 (1997)).". (פס' 8).

ד(1) האם מתקיים יסוד הפרסום

11. פרסום כאמור בסעיף 2 לחוק הוא:



בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 45140-03-23 כהן נ' שלזינגר ואח'

"(א) פרסום, לענין לשון הרע – בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.

(ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות –

(1) אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע;

(2) אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות, להגיע לאדם זולת הנפגע."

12. אין מחלוקת כי הפרסום הראשון שודר בתוכנית הטלוויזיה "הפטריטים" בערוץ 14. לכן, היות שהפרסום יועד לאדם זולת התובע ואף הגיע לאדם אחר זולתו, מתקיים יסוד ה"פרסום" כהגדרתו בסעיף 2 לחוק.

13. לגבי הפרסום השני, הוא הפרסום ברשתות החברתיות, נתבעת 2 טענה בסיכומיה כי התובע לא הציג את הפרסום. לטענתה, לאחר הגשת התצהירים, ובאחור של כ- 5 וחצי חודשים, נזכר התובע לצרף ראיה יחידה, את סרטון הקטע מתוכנית "הפטריטים". לטענתה, ביום 17.1.2025 בית המשפט התיר לתובע להגיש את הסרטון כראיה, אך בדיון ההוכחות התברר כי התובע מסר לבית המשפט החסן נייד בו, מלבד הסרטון, צורפו גם תכנים הנוגעים לרשתות החברתיות. לטענתה, התובע לא צירף לתצהירו ראיות לפרסום ברשתות החברתיות ולא פירט מהו התוכן באותו פרסום שלטענתו מהווה לשון הרע, כנקבע בפסיקה, כך שלל מנתבעת 2 את היכולת להתגונן, ולכן יש לדחות את התביעה בגין פרסום זה. כמפורט להלן, דין טענות אלה של נתבעת 2 להידחות.

14. התובע טען בכתב התביעה כנגד כינויו על ידי נתבע 1 "אנטישמי ושונא ישראל" בתוכנית הטלוויזיה, וטען כי הדברים הודהו בדפי הפייסבוק והטוויטר של נתבעת 2. עוד טען כי הדברים "עדיין מפורסמים בדפי ה"פייסבוק" והטוויטר" של נתבעת 2 תחת הכותרת "יהודה שלזינגר פותח על ברק כהן". (סעיף 6 ד ו- 6ה). בנספחים 1 ו- 2 לכתב התביעה צירף התובע צילומי מסך של הפרסומים ברשתות החברתיות טוויטר ופייסבוק, בהם נראים פוסטים עם הכותרת "יהודה שלזינגר פותח על ברק כהן", הכוללים, כך נראה, קישור לסרטון או קטע מהתוכנית. בסעיף 33 לכתב ההגנה טענה נתבעת 2 כי אין בדברים בסעיף 6ה לכתב התביעה לשון הרע, ו"מתוך זהירות בלבד הורידה את הפרסומים לאחר קבלת כתב התביעה". נתבעת 2, אפוא, לא הכחישה את עצם הפרסום ברשתות החברתיות, וכן את הטענה כי בפרסומים הודהו דברי לשון הרע להם טען התובע בתביעה. משכך, היא מנועה מלטעון לדחיית התביעה בעניינו של פרסום זה בשל אי צירוף הפרסום עצמו.

גם בתצהירו התייחס התובע לפרסום ברשתות החברתיות כשטען בסעיף 6 כי "נתבע 2 לא הסתפק בדברי הדיבה החמורים שנאמרו במהלך התכנית עצמה, אלא ערך את קטע הדיבה הספציפי בגנות התובע, ופרסם אותו שוב בפלטפורמות השונות שתחת שליטתו תחת הכותרת



בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 45140-03-23 כהן נ' שלזינגר ואח'

"יהודה שלזינגר פותח על ברק כהן". לפיכך, טענת נתבעת 2 כי התובע לא פירט בתצהירו את תוכן הפרסום אינה נכונה, שכן התובע פירט כי פרסום הפוסט כלל את הקטע הרלבנטי בתוכנית בו נאמרו דברי לשון הרע לטענתו. אמנם התובע לא צירף את סרטון התוכנית לכתב התביעה, אך נתבעת 2 עשתה זאת (בסעיף 27 לכתב ההגנה), ולא שללה שאכן נתבע 1 כינה את התובע בשידור "אנטישמי ושונא ישראל", כמוצג בסרטון. בנסיבות אלה, טענתה לגבי תוכן הפרסום ברשתות החברתיות תמוהה.

ביום 22.12.2024 הגיש התובע בקשה לצרף מדיה דיגיטלית. בבקשתו טען כי הוא מבקש לצרף לתצהירו את הסרטון שהעלתה נתבעת 2 ברשתות החברתיות טוויטר ופייסבוק. בהחלטה מיום 17.1.2025 הותרה הגשת הראייה. כן הותר לנתבעת 2 לתקן את תצהירה בהתאם. אין יסוד, אפוא, לטענת נתבעת 2 בסיכומיה כי לתובע הותר לצרף רק את סרטון התוכנית, שכן לתובע הותר לצרף כראייה את הסרטון שפורסם ברשתות החברתיות. בתצהיר המתוקן מטעם נתבעת 2, שהוגש ביום 26.2.2025, נטען כי התובע לא הציג כראייה את הפרסומים ברשתות החברתיות ולכן נתבעת 2 עומדת על הטענה כי יש לדחות רכיב תביעה זה בהעדר ראיות לפרסום. התובע צרף הן את הסרטון והן תיאור שהפרסום הוא אותו קטע בסרטון בו כינה אותו נתבע 1 "אנטישמי ושונא ישראל", נתבעת 2 לא הכחישה זאת, ולכן אין כל סיבה לא לקבל כי הפרסום היה כטענת התובע.

בהתאם לצילומי המסך שצירף התובע בנספחים 1 ו-2 לכתב התביעה, הפוסטים ברשתות החברתיות לעיל פורסמו ביום שידור התוכנית, 3.8.2020. אין מחלוקת כי פרסום ברשתות החברתיות טוויטר ופייסבוק, המגיעות לעוקבים רבים, עונה להגדרת "פרסום" בסעיף 2 לחוק.

ד(2) האם הביטויים הם לשון הרע

15. סעיף 1 לחוק קובע:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;
- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
- (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;
- (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;"

16. על פי הפסיקה, המבחן על פיו נקבע אם הפרסום הוא לשון הרע הוא מבחן אובייקטיבי, במסגרתו יבחן בית המשפט את האופן בו יבין את הפרסום האדם הסביר. בית המשפט נדרש לבחון את הפרסום בכללותו, בהתחשב בהקשר הכולל בו נאמרו הדברים, ועליו להימנע



בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 45140-03-23 כהן נ' שלזינגר ואח'

מפירוקו של הפרסום לגורמים, מבדיקה דקדקנית, ומניתוקם של המילים מהקשרם הכולל. (עניין אילנה דיין, פס' 83-84 עמ' 437, לפסק דינו של כבוד המשנה לנשיאה (כתוארו דאז) א' ריבלין).

17. בענייננו, התובע מיקד תביעתו במילים "אנטישמי" ו"שונא ישראל", בהן כינה אותו נתבע 1 בתוכנית הטלוויזיה "הפטרוטים", ששודרה בערוץ 14 המנוהל על ידי נתבעת 2. פרסום נוסף של קטע התוכנית בו נאמרו הדברים פורסם בפוסט בעמודי הרשתות החברתיות טוויטר ופייסבוק של ערוץ 14. כמפורט להלן, יש בהתבטאויות לשון הרע.

18. כאמור, אין לבחון את המילים במנותק מההקשר הכולל של הדברים שנאמרו והנסיבות שהובילו לאמירתן. היות שבכל הפרסומים נושא התביעה מדובר בקטע הדברים ששודר בתוכנית בו נאמרו הביטויים הנ"ל, די לדון בקטע זה מהתוכנית לגבי כלל הפרסומים.

19. לטענת נתבעת 2, התשתית להתבטאויות היא סרטון שהעלה התובע לרשת החברתית טוויטר ביום 30.5.2019, בו תיעד עצמו ניגש למר שלדון אדלסון ז"ל, בעודו מרותק לכיסא גלגלים, ומטיח בו אמירות ברוטליות, כגון "אולי תכניסו אותו כבר מספיק, באמת די כבר, חי יותר מידי, יאללה You live too long Maniac ... אחחח שאלוהים יושיע אותנו", ואף כינה את מאבטחיו של מר אדלסון ז"ל, "רוצחים". לטענת נתבעת 2, בתוכנית הטלוויזיה נערך דיון בין חברי הפאנל על אנטישמיות ברשת. נטען כי במהלך הדיון הזכיר נתבע 1 את שמו של התובע בהקשר לתסכולו מכך שפרסומי אנשי ימין נחסמים ברשתות החברתיות ואילו התובע מקבל במה אף שהעלה סרטונים כדוגמת אותו סרטון נגד מר שלדון אדלסון ז"ל. בתגובה לאמירה של חבר הפאנל, מר ביני אשכנזי, כי הוא מיודד עם התובע, הטיח בו נתבע 1 כי התובע אנטישמי ושונא ישראל, וביטויים נוספים שבגינם לא הוגשה התביעה דנן. עוד לטענת נתבעת 2, הדברים נאמרו בשידור חי, כך שהנהלת הערוץ לא ידעה מראש שנתבע 1 יתבטא כך. כמו כן, טענה כי מר אשכנזי הגן בלהט על התובע וטען כי דברי נתבע 1 אינם קשורים לנושא אנטישמיות ברשת, וכך נוצר איזון מיידי לביקורת.

20. להבנת נסיבות הפרסום יובאו להלן הדברים שנאמרו בתוכנית, כפי שהובאו על ידי נתבעת 2. נתבעת 2 הביאה שני קטעים רלוונטיים (מוצג 7 למוצגי נתבעת 2).

הקטע הראשון:

קטע מצולם של נאום ח"כ ישראל אייכלר, אומר את הדברים הבאים: "להוציא את איווט ביתנו האנטישמים מחוץ לחוק, הוא פשוט סכנה לקיום המדינה וסכנה לשלום הציבור. אי אפשר לשתוק, אי אפשר לאפשר לבן אדם, שאומנם מצא את עצמו, הוא אומנם עושה את זה בציניות,



בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 45140-03-23 כהן נ' שלזינגר ואח'

אומנם הוא עושה את זה ברשעות, הוא אומנם ממשיך את הדרך האנטישמית של הסרטונים שלפני שהם עשו מלפני הבחירות, אבל אנחנו צריכים לדעת שישראל נמצאת בסכנה וצריך להציל את ישראל מהמפלגה האנטישמית, הגזענית שנקראת – איווט ביתנו. אנחנו למדנו שיש לנו זכות ההפגנה ...".

בסיום הקטע המצולם נאמרו הדברים הבאים על ידי חברי הפאנל:

ינון מגל: אנטישמיות, חזרנו, זה נושא שאנחנו אוהבים. האוטו-אנטישמיות, ולכן אני אתן את זכות הדיבור הראשונה ליהודה שלזינגר, שיתן לנו קצת פרופורציה ומספרים, האם באמת יש פה הפקרות, והאם באמת החרדים ...

יהודה שלזינגר: יואאאו כמה אני רותח מהדבר הזה, זה פשוט אנחנו בגל אנטישמיות מוחלט כנגד ציבור חרדי במדינת ישראל, כל דבר שמריח כיפה על הראש מוציא מחבורת אנטישמים מישראל ביתנו, ישר לבוא ולהיכנס. זה פשוט שערוריה, פייק ניוז של העיתונות, כשמדובר באנשים עם כיפות זה קלסיקה, הרי תקשיבו רגע לדרעי סתם נגיד לגבי עובדות, כבר דיברו על 17 אלף בחורי ישיבות שנכנסו והולכים את כולנו להדביק, אז ככה מדובר ב- 4,000 בחורי ישיבות, כל השאר זה סטודנטים וצעירים. גם לא 12 אלף, זה מדהים, תקשורת רדודה ועלובה שנותנת להם לדבר, להשמיץ, את כל הצעקנים שם – אלי אבידר, פורר, וכל החבר'ה האלה, שהם על שום דבר אחר לא תשמע אותם, על מסיבות בקרלטון על הגג, לא תשמע אותם, על ההפגנות הגדולות מדגרות קורונה. אבל 4,000 בחורי ישיבה ...

ביני אשכנזי: ההפגנות הן לא מדגרות קורונה, שלזינגר אתה בחור רציני אל תגיד את זה.

יהודה שלזינגר: לא. אתה לא יכול לבוא ולומר, זה כל דבר שחובש כיפה ישר פה זה.

ביני אשכנזי: אני אומר את הדבר הבא. הייתי תלמיד ישיבה, אין לי שום דבר נגד תלמידי ישיבות, אבל מה בוער להביא את כל החבר'ה האלה מחו"ל עכשיו. למה אי אפשר להמתין, מה אכפת לי אם הוא סטודנט או אם הוא בחור ישיבה, מה בוער להביא אותם בזמן הקורונה. בואו נמתין.

עדי סילמן: המציאות הזו הולכת לקחת זמן, מי שרוצה להגיע לארץ, אגב מיוני כבר אושרה כניסת אנשים לארץ, והם נכנסים, ואנשים נכנסים לבידוד בצורה מסודרת. אגב, את הטיסות צריך לפתוח בצורה מסודרת, צריך לעשות בדיקות לפני, ובדיקות כשירדים בשדה התעופה, ולראות אם הבן אדם הוא הולך להדביק או לא.

יהודה שלזינגר: באמת, אתה לא רואה את הפופוליזם הזה?

עדי סילמן: ליברמן ושותפיו עושים מה שהם רוצים לאורך כל השנה וחצי האחרונה נגד הציבור החרדי, גם במערכות הבחירות והם ממשיכים גם עכשיו.

בני ציפר: האנטישמיות לא מתחילה ולא נגמרת בהתקפות על החרדים, אלא השיטות האנטישמיות אלה השיטות המובהקות של השמאל, גם כל ההתנפלות על נתניהו ומשפחתו הן שיטות אנטישמיות.

ביני אשכנזי: בני, מה קשור?





בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 45140-03-23 כהן נ' שלזינגר ואח'

בני ציפר : זו אנטישמיות. לקחת איזשהו ציבור, להדביק עליו איזושהי סטיגמה, שמפיץ מחלות, משהו כזה וזהו.

ביני אשכנזי : סליחה, רגע, לא. מי שאמר על אנשים שהם מפיצי מחלות, זה לא היה בדיוק עבור נתניהו.

יהודה שלזינגר : מי שבא להפגנות ..

ביני אשכנזי : לא. אתה בחור רציני, ואתה יודע טוב מאוד שבמקומות פתוחים זה לא נכון.

יהודה שלזינגר : הם לא רקדו ביחד? כולם שם עם מסיכות? אז זה בסדר עכשיו? מצוין נפלא.

ביני אשכנזי : במקומות פתוחים...

הקטע השני :

קטע מצולם של דברי שרת התפוצות עומר יענקלביץ : הסלחנות כלפי מסרים אנטישמיים בשפה הערבית היא בלתי נסבלת. האף הארוך של היהודי בעיתון בערבית, לא שונה מהאף הארוך באנגלית או בצרפתית, אנטישמיות היא אנטישמיות. חופש הביטוי מסתיים היכן שההסתה האנטישמית מתחילה, על הרשתות החברתיות ליטול אחריות על התכנים המתפרסמים אצלם, ולאמת את הגדרת האנטישמיות ככלי מחייב לגבי תכנים אנטישמיים בכל השפות.

בסיום הקטע המצולם נאמרו הדברים הבאים על ידי חברי הפאנל :

ינון מגל : טוב, אז זה המצב ברשתות החברתיות. אם אתה כותב בני גופשטיין, בנצי גופשטיין, אתה נחסם, אבל אם תגיד לצורך העניין, אני יודע צריך להשמיד את היהודים, או משהו כזה, אז ...

יהודה שלזינגר : ברק כהן

ינון מגל : מה?

יהודה שלזינגר : אם תגיד ברק כהן

ינון מגל : אם תגיד יש להם אף ארוך, כנראה זה יעבור בשקט. בני תתחיל אתה.

בני ציפר : אההה.

ינון מגל : אתה מתנגד לאנטישמיות?

בני ציפר : אני מתנגד לאנטישמיות מובן מאליו, ויש גם גופים שמטפלים בזה, אבל לא מעבר לצחוק, כמו שאמר הרצל, אנטישמיות היא מחלה חשוכת מרפא, זה העניין היא אף פעם לא תיגמר. אבל צריך לקום כל בוקר ולהילחם נגדה.

יהודה שלזינגר : אמרו פעם שאורי אורבך אמר לדתיים "צאו לתקשורת", כי זה המקום המשפיע, אפשר להגיד שזה דייעבד, צריך היום להגיד לאו דווקא לדתיים, לחבר'ה ימניים תלכו לעבוד במקומות האלה, בפייסבוק ברשתות החברתיות, כי שם היום השיח. אם סרטון מטונף של ברק כהן קורא לאנשים, אומר לבן אדם מבוגר ...

ביני אשכנזי : מה זה קשור.

יהודה שלזינגר : רגע רגע תן לי עכשיו.



בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 45140-03-23 כהן נ' שלזינגר ואח'

ביני אשכנזי: לא לא, אני לא אמתין, מדברים פה על אנטישמיות ברשת, זה לא קשור. יהודה שלזינגר: אם אנחנו מדברים על הרשתות החברתיות, זה אנטישמיות מהזן הזה, אם ברק כהן יכול להעלות סרטון ולהגיד לבן אדם בן 86 שהוא ימני יאללה תמות כבר, או שהוא יכול לרדוף אחרי שרים, ועל זה הוא מקבל במה, ועל בני גופשטיין מורידים, אז יש פה בעיה. ביני אשכנזי: אבל יאיר נתניהו יכול לכתוב על דנה וייס מה שהוא רוצה, אז בואו נהיה ישרים.

בני ציפר: אז אתה בעד אנטישמיות?

ביני אשכנזי: איך הוצאת את זה מהפה שלי? שאני בעד אנטישמיות? קודם כל, מובן מאליו שאני נגד אנטישמיות. הדיון הזה הוא מגוחך. מה שאני מנסה לומר הוא שח"כ דוד ביטן, אני לא יודע אם אתם שמתם לב, איך הוא ציץ היום ציוץ, אני קורא להקים היום איזה ... עדית סילמן: לא לא לא אבל הוא ...

ביני אשכנזי: רגע כפרה, אל תעשי לי מה שעשית לשלזינגר, בקיצור הוא אמר, בוא אני אומר לכנס איזשהו צוות, ישר סימסתי לו, כמובן שהוא לא ענה לי, הוא ראה שאני מהמעדכן, אמרתי לו מה אתה מדבר איזה צוות מה אתה הולך לעשות, בקיצור פה סתם, בלוף אחד גדול. עדית סילמן: לא נכון.

ביני אשכנזי: שניה, אני רוצה להתייחס לעניין של ברק כהן. אני מיודד עם ברק כהן, ותדע לך שאני ...

יהודה שלזינגר: אוי ואבוי, תתבייש לך, קשר מטונף, אוי ואבוי, זה לא לזכותך (עם אצבע מאשימה לכיוון ביני אשכנזי).

ביני אשכנזי: קדימה קדימה (הניף ידיו כלפי מעלה)

יהודה שלזינגר: אני אפילו לא הייתי מעז לומר דבר כזה בקול, שאתה מיודד עם ברק כהן. תתבייש לך. זה בן אדם שונא ישראל, אנטישמי, כל מה שהילדים שלנו צריכים ללמוד לא להיות, תתבייש, תתבייש לך.

ביני אשכנזי: תודה, זה אהבת ישראל.

יהודה שלזינגר: ברק כהן זה טינופת.

ינון מגל: על נבל תתנבל.

יהודה שלזינגר: אני הייתי מתבייש להגיד את זה בקול בכלל, בושה.

ביני אשכנזי: לא מעניין. בכל אופן מה שרציתי להגיד שאני הערתי לו על הדבר הזה.

ינון מגל: על זה, ועל שרה נתניהו (יהודה שלזינגר משתעל)

ביני אשכנזי: אני כל הזמן נכנס בו, הערתי לו בפומבי, אבל עם כל הכבוד אתם מתחסדים, כי יאיר נתניהו שאומר דברים הרבה יותר חמורים.

יהודה שלזינגר: זה ימין מתרפס (עם הנפת אצבע לכיוון ינון מגל), אתה אשם ינון, שאתם מביאים אנשים כאלה לשבת בעמדה זו (מצביע על השולחן שמול אשכנזי).

בני ציפר: רגע, שמדברים על אנטישמיות, מדברים על אנטישמיות באמת.



בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 45140-03-23 כהן נ' שלזינגר ואח'

21. מצפיה בקטעי התוכנית הנ"ל, לאור ההקשר וטון הדברים, יש קושי לקבל שאין בכינוי התובע "שונא ישראל" ואנטישמי" לשון הרע. הפאנל עסק תחילה בדיון בנושא כניסת בחורי ישיבה לארץ בזמן הקורונה וקריאת ח"כ אייכלר לחברי מפלגת ישראל ביתנו "אנטישמים" בהקשר ביקורתם כביכול על חרדים בנושא זה. לאחר מכן, הפאנל עבר לעסוק בנושא אנטישמיות ברשתות החברתיות, כשהדיון החל בביקורת שרת התפוצות על כך שהרשתות החברתיות אינן פועלות למיגור תופעת האנטישמיות בשפה הערבית. לאחר שידור דבריה, פתח את הדיון מנחה התוכנית, ינון מגל, בכך שאמר שבני גופשטיין נחסם ברשתות החברתיות וזאת לעומת פרסום שקורא להשמדת יהודים שאינו נחסם, אז העלה נתבע 1 את שמו של התובע. נתבע 1 למעשה קישר בין פרסום אנטישמי בשפה הערבית ברשתות החברתיות לבין פרסומיו של התובע. מתגובת ינון מגל ניכר שהופתע מכך שנתבע 1 העלה את שמו של התובע בהקשר זה. על פי דבריו, הוא התכוון להעלות לדיון ביקורת על כך שפרסומי אנשי ימין נחסמים לעומת פרסומים אנטישמיים שאינם נחסמים. בתגובה לכך שמר אשכנזי ציין שאין קשר בין הזכרת שם התובע לנושא השיחה (האנטישמיות ברשתות החברתיות), אמר נתבע 1 "אם אנחנו מדברים על הרשתות החברתיות, זה אנטישמיות מהזן הזה, אם ברק כהן יכול להעלות סרטון ולהגיד לבן אדם בן 86 שהוא ימני יאללה תמות כבר, או שהוא יכול לרדוף אחרי שרים, ועל זה הוא מקבל במה, ועל בני גופשטיין מורידים, אז יש פה בעיה". כלומר, נתבע 1, למעשה, עשה אנלוגיה בין פרסום התובע ברשת של אותו סרטון כנגד מר אדלסון ז"ל, שיובא עוד בהמשך, לבין אנטישמיות ברשת. לאחר דברים אלה, מר אשכנזי המשיך וטען שאין קשר בין הדברים, ובהמשך אף ציין שהוא מיודד עם התובע. בתגובה, נתבע 1 כינה את התובע בביטויים נושא התביעה. מטון דבריו של נתבע 1 ניתן היה להתרשם כי הדברים נאמרו בבוז כלפי התובע.
22. תוכנית הטלוויזיה הפטריטיים ידועה בסגנון שיח חד, דינמי, מתעמת ולעתים סרקסטי ופרובוקטיבי. ניכר שהמשתתפים מרבים להגיב זה לדברי זה, והדיון מתפתח באופן אסוציאטיבי, ולעתים גולש לנושאים שאינם קשורים ישירות לנושא שנקבע. עם זאת, נתבע 1 היה זה שהעלה את שמו של התובע לדיון, ודווקא האמירה החיובית מצד מר אשכנזי הובילה להתבטאות המבזה. כפי שיוסבר עוד בהמשך, התובע אינו בוחל באמירות ומעשים מקוממים כלפי אחרים במסגרת מחאותיו, אך התובע אינו אנטישמי והוא אינו שונא ישראל. למחרת שידור התוכנית נתבע 1 עצמו פרסם בחשבוננו בטוויטר כי התובע "לא אנטישמי ושונא ישראל" (מוצג 8 למוצגי נתבעת 2). גם נתבעת 2 לא טענה שיש אמת בדברים. בזמן חקירת התובע בדיון ההוכחות טען ב"כ נתבעת 2 כי אם נתבעת 2 הייתה מודעת להתבטאויות התובע, היא הייתה טוענת להגנת "אמת בפרסום" ביחס לביטוי "שונא ישראל", לאור אמירות התובע כי הוא אנטי ציוני, לא חוגג את יום העצמאות, ודעתו כי מדינת ישראל במתכונתה צריכה לעבור מהעולם (פרוט' עמ' 13 ש' 20-31, עמ' 16 ש' 13-17). אולם, נתבעת 2 לא הגישה בקשה לתיקון כתב הגנתה. מעבר לצורך אציין, כי אף אם התובע התבטא כך בעבר, מעדותו עלה כי הדברים נאמרו



בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 45140-03-23 כהן נ' שלזינגר ואח'

בהקשר לדעתו הפוליטית. התובע הביע בעדותו מספר פעמים כי הוא אוהב את העם, והוא הסביר את תפיסתו הפוליטית בהקשר זה (פרוט' עמ' 7 ש' 31-32, עמ' 14 ש' 22-24).

23. שני הביטויים "אנטישמי" ו"שונא ישראל" ידועים כלשון הרע. ראו דברי כבוד השופטת א' פרוקצ'יה ברע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר, פס' 9 (12.11.2006) (להלן: "עניין בן גביר"); "בתי המשפט בישראל על ערכאותיהם השונות השקיפו בעבר על ייחוס תכונות נאציות לאדם כלשון הרע. כך נקבע, למשל, כי כיתוב האותיות "k.z", שהן ראשי תיבות של המילה "מחנה ריכוז" בשפה הגרמנית, על גבי מעטפה שנשלחה לאדם, מהווה לשון הרע, מאחר שמשמעות הכיתוב בעיניו של הקורא הסביר היא שהנמען הוא "אדם רע ואכזרי ובלתי הומני, כשם שהנאצים היו רעים, אכזריים, ובלתי הומניים" (דברי השופט י' בזק בת"א (י-ס) 552/84 אליקים העצני נ' יגאל תומרקין, פ"מ תשמ"ז (2) 347, 351; ...).

24. כב' השופטת א' פרוקצ'יה ציינה עוד בפסק דינה בעניין בן גביר כי כינוי יהודים "אנטישמים", "שונאי ישראל" ו"ניאו-נאצים" מהווה לשון הרע, תוך שהפנתה לת"א (מחוזי י-ס) 1999/86 אלוני נ' שבעון "המחנה החרדי" (5.9.1990) (להלן: "עניין אלוני"). בעניין אלוני רנקבע כי מושגים כגון אנטישמים ושונאי ישראל הם חמורים במיוחד כשהם נכתבים נגד יהודים, לאור רגישות יהודים לתוויות אלה.

25. לפיכך, כינוי התובע "אנטישמי" ו"שונא ישראל" הם לשון הרע על פי החוק.

ד(3) הגנת תום הלב

26. נתבעת 2 טענה להגנת תום הלב מכוח סעיף 15, הקובע כי "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו: ...", וטענה לנסיבות המפורטות בתתי הסעיפים (2), (4), (6), (10), (12).

27. על מנת שתקום הגנת תום לב מפני פרסום לשון הרע, על המפרסם לעמוד בשני תנאים מצטברים: האחד, הפרסום נעשה בתום לב. השני, הפרסום נעשה בהתאם לאחת מהחלופות הקבועות בסעיף 15 לחוק.

28. סעיף 16 לחוק מוסיף ועומד על נסיבות המקימות חזקות ראייתיות אשר מצביעות – בדרך החיובאו השלילה – על קיומו של תום לב בפרסום. "כך, אם הוכיח המפרסם כי הפרסום נעשה באחת הנסיבות המנויות בסעיף 15 לחוק וכי הפרסום לא חרג מתחום הסביר בנסיבות העניין, תחול החזקה החיובית שלפיה המפרסם היה תם לב (סעיף 16(א) לחוק). לעומת זאת, חזקה





בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 45140-03-23 כהן נ' שלזינגר ואח'

שלילית היא כי מפרסם לא היה תם לב אם נתקיימה אחת מהנסיבות הבאות: אם הפרסום לא היה אמת והמפרסם לא האמין באמיתותו; אם הפרסום לא היה אמת והמפרסם לא נקט אמצעים סבירים לברר את האמת עובר לפרסום; או אם הוכח שהמפרסם התכוון לפגוע בנפגע במידה החורגת מהמידה הסבירה הנדרשת להגנת הערכים המוגנים על ידי הגנת תום הלב (סעיף 16(ב) לחוק; ראו גם עניין שרנסקי, פסקאות 18-19). (פסק דינו של כבוד השופט ע' פוגלמן בע"א 6903/12 Canwest Global Communications Corp נ' אלי עזר, פס' 48 (22.7.2015)).

29. כמפורט להלן, לנתבעת 2 עומדת הגנת תום הלב ביחס לפרסום הראשון, אך לא עומדת לה ההגנה ביחס לפרסום השני ברשתות החברתיות.

ד(3)(א) הפרסום הראשון

30. סעיף 15(12) לחוק - נסיבות ההגנה הקבועות בסעיף זה הן כי "הפרסום נעשה בשידור רדיו או טלוויזיה שלא הוקלט מראש והנאשם או הנתבע הוא מי שאחראי לפי סעיף 11 והוא לא ידע ולא יכול היה לדעת על הכוונה לפרסם לשון הרע."

הוראת סעיף זה מטילה על עורכי תוכניות באמצעי התקשורת חובת זהירות אשר במסגרתה עליהם לנסות ולגלות מראש מה ייאמר בשידור חי כדי למנוע ניצול השידור החי לפרסום לשון הרע. אם עורך תוכנית נהג בזהירות ראויה, ולמרות זאת הצליח אדם לפרסם לשון הרע במהלך שידור התוכנית, ייחנה אמצעי התקשורת מהגנה והנפגע יוכל לתבוע רק את מי שאמר את דברי לשון הרע. (שנהר דיני לשון הרע 334-335 (תשנ"ז)) (להלן: "שנהר").

צפיה בקטעי התוכנית העלתה כי לדיון בו נאמרו הביטויים נושא התביעה, קדם דיון על קריאתו של ח"כ אייכלר למתנגדיו הפוליטיים, חברי מפלגת ישראל ביתנו, אנטישמים על רקע דבריהם נגד המגזר החרדי. לאחר מכן, נערך דיון על אנטישמיות ברשתות החברתיות, כשמגיש התוכנית פתח את הדיון באומרו "אם אתה כותב בני גופשטיין, בנצי גופשטיין, אתה נחסם. אבל אם אתה תגיד לצורך העניין, ש...", ואז השתהה לרגע טרם השלים את דבריו במילים "צריך להשמיד את היהודים...". לאחר אותה השתהות, נתבע 1 התפרץ לדבריו והזכיר את שמו של התובע. לאחר התפרצותו של נתבע 1 בהתבטאויות נושא התביעה, מר אשכנזי הביע הסתייגותו מהדברים, אך דווקא מגיש התוכנית ליבה באומרו "על נבל תתנבל". על פי אופי התוכנית יש למגיש שליטה יחסית על כיוון הדיון, שכן ניתן להתרשם שהוא נותן ולוקח את רשות הדיבור מהמשתתפים ומכוון את השיח, ולכן דבריו התומכים בדברי נתבע 1 יש בהם להביא את הדיון, אף שהיה בשידור חי, לאמירת לשון הרע. עם זאת, בשל אופי התוכנית, בה יש החלפת דעות מהירה ואסוציאטיבית, ספק אם היה בידי עורכי התוכנית ומגישה למנוע את פרסום לשון הרע



בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 45140-03-23 כהן נ' שלזינגר ואח'

אף אם רצף הדברים היה שונה, ומשאמירתו התומכת של המגיש הייתה לאחר ההתבטאות ולא לפנייה. בנסיבות אלה, לא ניתן לקבוע כי היה בידיהם למנוע זאת. לפיכך, ביחס לפרסום הראשון, שנעשה בשידור חי בתוכנית הטלוויזיה, קמה לנתבעת 2 הגנת תום הלב מכוח סעיף 15(12) לעיל, שכן **"הפרסום נעשה בשידור רדיו או טלוויזיה שלא הוקלט מראש"**. כמו כן, לא ניתן לקבוע כי נתבעת 2 או מגיש התוכנית, הנחשבים כ"אחראי לאמצעי התקשורת" כמוגדר בסעיף 11(ג) לחוק, ידעו או יכלו לדעת על הכוונה לפרסם לשון הרע, פרסום אשר נעשה על ידי צד שלישי, הוא נתבע 1.

ד(3)(ב) הפרסום השני

31. סעיף 15(12) לחוק – ביחס לפרסום השני ברשתות החברתיות, לנתבעת 2 לא עומדת ההגנה מכוח סעיף 15(12) לחוק, שכן במקרה זה מדובר בתכנון מראש של פרסום משמיץ ולא בשידור חי כנדרש בתנאי הגנה זו.

32. סעיף 15(2) לחוק – נסיבות ההגנה הקבועות בסעיף זה הן כי **"היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום"**; ההגנה בסעיף זה כוללת 4 מרכיבים מצטברים: ראשית, על המפרסם להוכיח שהייתה עליו חובה לעשות את הפרסום; שנית, על המפרסם להוכיח כי חובה זו חלה כלפי מי שאליו מופנה הפרסום; שלישית, על המפרסם להוכיח שהחובה חייבה אותו לפרסם את הפרסום שמהווה לשון הרע; ורביעית, שהפרסום נעשה בתום לב. החובה מכוח הרכיב הראשון יכולה להיות חובה חוקית, מוסרית או חברתית. חובה חוקית מוגדרת בחוק, וטיבן של החובה המוסרית והחברתית הוא ערטילאי ונתון לפרשנות. בפסיקה נקבע מבחן אמפירי על פיו בית המשפט יכיר בחובה לפרסם אם לפחות רוב בעלי השכל הישר שהיו נמצאים במצבו של הנתבע היו חושבים שחובתם להעביר את הידיעה בנסיבות המקרה, או מבחן נורמטיבי שבמסגרתו מסתמך בית המשפט על השקפת עולמו הערכית כדי לקבוע אם המפרסם פעל בגדרה של החובה. (שנהר - 284-283).

בענייננו, מר אריאל אדרי, מנכ"ל נתבעת 2, טען בתצהירו כי נתבע 1 ראה חובה לגנות את התובע על סרטון מר אדלסון ז"ל. אף אם נניח שטענה זו מתייחסת גם לנתבעת 2, כלומר שנתבעת 2 סברה שחובתה לפרסם את הגיוני, אף שלא נטען כך בתצהיר, פרסום אותו קטע מהתוכנית לא יכול לשמש גיוני ראוי. סרטון מר שלדון אדלסון ז"ל אכן ראוי לגיוני כמוסבר עוד בהמשך, אך לא היה כל מקום לכנות את התובע "אנטישמי" ו"שונא ישראל" במסגרתו, או לציין בכותרת הפרסום "יהודה שלזינגר פותח על ברק כהן". בראיית מרבית "בעלי השכל הישר" אין זו צורה הולמת לגיוני, לא הוכח שהביטויים הנ"ל היו נדרשים, וכך גם אופן הצגת הדברים ובפרט



בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 45140-03-23 כהן נ' שלזינגר ואח'

הכותרת והביטויים לעיל אינם מתיישבים עם דרישת תום הלב. לפיכך, לא עומדת לנתבעת 2 ההגנה מכוח סעיף 15(2) לחוק.

33. הסעיפים הבאים נוגעים להגנת תום הלב בעת הבעת דעה: סעיף 15(4) לחוק - מעניק הגנה בנסיבות בהן **"הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות"**; וסעיף 15(6) לחוק - מעניק הגנה בנסיבות בהן **"הפרסום היה בקורת על יצירה ספרותית, מדעית, אמנותית או אחרת שהנפגע פרסם או הציג ברבים, או על פעולה שעשה בפומבי, ובמידה שהדבר כרוך בבקורת כזאת – הבעת דעה על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה יצירה או פעולה"**;

פרסום יוגדר כהבעת דעה, אם יהיה כזה שהאדם הסביר יבין את האמור בו כדעתו של המפרסם ולא כהצגת עובדות מצידו. בבוא בית המשפט לקבוע אם הפרסום הוא הבעת דעה או עובדה, יבחן את המלים בהקשר בו פורסמו, תוך בחינת הפרסום בכללותו, כולל הקטעים שבגינם לא הוגשה התביעה. הגנת הבעת דעה מותנית בדרך כלל בכך שלצד הבעת הדעה יציין המפרסם גם את העובדות עליהן היא מסתמכת. המפרסם אינו חייב להביא את כל העובדות שהובילו אותו לגיבוש הדעה שהביע, והוא רשאי להסתפק בהבאת עובדות עיקריות. אם הנושא לביקורת הוא יצירה שהנפגע פרסם או פעולה שעשה בפומבי די אם הפרסום מפנה לאותו מקור. כמו כן, נקבע בפסיקה שהגנת הבעת דעה תחול רק כאשר הדעה המובעת היא כזו שניתן היה להסיק באופן סביר מעובדות האמת עליהן היא מסתמכת. הגנת הבעת הדעה מותנת בכך שהפרסום נעשה ב"תום לב". בבוחנו אם הפרסום הוא הבעת דעה, בית המשפט בוחן את כוונת המפרסם, המלמדת על תום ליבו. שכן אם נקבע שעשה את הפרסום ממניעים טהורים יהיה בכך כדי ללמד על קיומו של תום לב. כמו כן, נבחנת סבירות הפרסום, ואם המפרסם חרג בדבריו מתחום הסביר בנסיבות העניין, כשמדובר באיש ציבור ירחיב בית המשפט את "תחום הסביר" שבמסגרתו רשאי מפרסם להתבטא. (שנהר 323-311).

ביישום לענייננו, מר אדרי טען בתצהירו כי דבריו של נתבע 1 היו הבעת דעה על התנהגותו של התובע, שהוא אישיות ציבורית, בסרטון מר אדלסון ז"ל.

למען הבהירות, יובא להלן תיאור ותמלול של סרטון מר אדלסון ז"ל:

בסרטון מר אדלסון ז"ל יושב על כיסא גלגלים במרחב פתוח ומסביבו מאבטחיו. התובע צילם את עצמו ואמר לעברו של מר אדלסון ז"ל את הדברים הבאים, תוך שהמאבטח מנסה להפסיקו: התובע: אחחחח ... שאלוהים יושע אותנו משלדון אדלסון. אלוהים תציל אותנו, תן לנו דמוקרטיה פה, שכולם יהיו שווים.

God save us from Sheldon Edelson, Stop interrupt in our lives. You know what is Maniac? You are Maniac. You and Netanyahu.
בשלב זה המאבטח ניגש לתובע וניסה לפנותו.



בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 45140-03-23 כהן נ' שלזינגר ואח'

התובע: אל תיגע, Don't touch.

המאבטח: תכבד אדם מבוגר.

התובע: אני אכבד בן אדם מבוגר? זה הורס לכולנו את החיים... אל תיגע, בלי ידיים, אתם מרביצים, רוצחים, בלי ידיים. Sheldon you are Maniac.

מאבטח: אולי תכניסו אותו כבר? (פונה לעבר המאבטחים האחרים בהתייחסו למר אדלסון ז"ל).

התובע: אולי תכניסו אותו כבר, מספיק באמת, די כבר חי יותר מיד. יאללה. You live too long. Maniac, You live too long.

דברי התובע בסרטון זה הם קשים, מבזים ומעליבים את מר אדלסון ז"ל. אף אם פועלו או דעותיו של מר אדלסון ז"ל לא מקובלים על התובע, או שהתובע, כטענתו בסיכומיו, סבור כי מר אדלסון ז"ל פגע במדינה (פס' 13), הנאצות והקריאה למותו לא ראויים.

בעדותו טען מר אדרי כי נתבע 1 אמר בעת השידור את דעתו האישית, וטען שלדעתו זו דעה לגיטימית שיש לה מקום בשיח בתוכנית טלוויזיה להבעת דעות ופרשנויות. בהמשך חקירתו הסביר שהוא לא היה אומר את הדברים, אך טען שלדעתו זו דעתו של נתבע 1 (פרוט' עמ' 43 ש' 7-16, עמ' 44 ש' 18-30, עמ' 45 ש' 27-31). בהמשך כשנשאל כיצד מדובר בדעתו של נתבע 1 אם נתבע 1 פרסם הודעת תיקון למחרת ברשת הטוויטר, בה כתב שהתובע לא אנטישמי ולא שונא ישראל, טען שאינו יודע וכי יש לשאול זאת את נתבע 1 (פרוט' עמ' 46 ש' 1-9).

לאור האמור, הגנת הבעת הדעה לא חלה על הפרסום, שכן אף אם מדובר בהבעת דעה של נתבע 1 על התובע לאור סרטון מר אדלסון ז"ל, ושלדעת נתבעת 2 ראוי היה להדהדה ברשתות החברתיות, אין מדובר בהבעת דעה בתחום הסביר. הכינויים אנטישמי או שונא ישראל לא נלמדים מהסרטון, ולא היה בהם כל צורך בהבעת דעה על התנהגות התובע בסרטון. כמו כן, נתבעת 2 לא פרסמה קישור לסרטון מר אדלסון ז"ל על מנת שיוכן ההקשר.

ראו לעניין זה את שנקבע בעניין אלוני, בו טענו הנתבעים כי הפרסומים היו תגובה ללשון הרע והסתה מצד התובעים כנגד הציבור החרדי, ובית המשפט קבע שאף אם התובעים דברו בגנות הציבור החרדי (בציינו שלא עשו זאת), אין הצדקה לכנותם כך. בית המשפט קבע כי "הצדקה לפרסום כזה יש רק נגד מי שהוא נגד כלל היהודים בתור יהודים. בוודאי לא עולה על הדעת כי יהודי, שאיננו מסכים לדעותיו, אמונותיו, או התנהגותו של יהודי אחר – יכונה בשמות גנאי כוללים אלה. היהדות החרדית איננה המייצג הבלעדי של היהודים, באופן שכל מי שמתנגד לה – מתנגד ליהדות בכלל. ביהדות זרמים רבים ושונים. לכל זרם אמונותיו ודרכי התנהגותו, וכל זרם זכאי לתקוף את אמונותיו והתנהגותו של זרם אחר – לגופם הענייני, אך לא בדרך של הוצאת לשון הרע כוללנית, חמורה, וחסרת בסיס. זהו בסיס הדמוקרטיה."

כפי שיפורט עוד בהמשך, התובע נוהג להביע עמדותיו בסגנון בוטה, משתלח ומתריס, ולכן רכש לעצמו מוניטין ציבורי של פרובוקטור, ומזמין דעות נגד בסגנון משתלח דומה. אך אין בכך





בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 45140-03-23 כהן נ' שלזינגר ואח'

משום הכשר לומר עליו כל דבר. (ראו גם את האמור בת"א (שלום ת"א) 5639-05-18 שפי פז נ' אסף רונאל, פס' 221-231 (28.5.2020)).

נוגעים לענייננו גם דברי כב' השופטת ארבל, בעניין בן גביר פס' 23 עמ' 114: "ענייננו אינו בהשמעתן של דעות בלתי נעימות או מקוממות וברי כי השמעתן של אלה אין משמעה בהכרח דרדור רמת הדיון הציבורי. קיים פער ניכר בין הטלת מגבלות על השמעתן של דעות מתריסות או של ביקורת נוקבת לבין מצב בו הדיון הציבורי הוא כזה שאין הדוברים רואים עצמם מחויבים להצגת עמדה או להבעת דעה, אלא מסתפקים או מתמקדים בהטחת גידופים, או שאינם משכילים לבטא עמדתם מבלי שיעצימוה על ידי שימוש חסר כל פרופורציה, ופעמים רבות גם חסר כל בסיס, במוטיבים מתקופת השואה."

יש לציין כי אותו "דרדור" שיח תוך שימוש באותם מוטיבים מתקופת השואה, נגלה היטב בקטעי התוכנית שהובאו, וכמתואר בהמשך גם במחאתו של התובע. כך בקטע השידור הראשון בו קרא ח"כ אייכלר לחברי מפלגת ישראל ביתנו "אנטישמיים", ובהמשך כשמר בני ציפר טען שהשיטות המובהקות של ה"שמאל" הן שיטות אנטישמיות באופן שהוא מדביק סטיגמה לציבור מסוים, וכלה בכינוי התובע אנטישמי על ידי נתבע 1. יש להסתייג משיח זה כדברי כבוד השופטת ארבל בעניין בן גביר: "מסופקני אם מי מהדוברים העושה שימוש בביטויים מעין אלה נכון אכן להמעטה מחשיבות לקחי השואה על ידי השוואתה לאירועי ההווה, וראוי כי בטרם מותרות חרצובות הלשון יבוא אדם חשבון עם עצמו האם נכון הוא ליטול חלק בפגיעה שכזו."

34. סעיף 15(10) לחוק - נסיבות ההגנה הקבועות בסעיף זה הן כי "הפרסום לא נעשה אלא כדי לגנות או להכחיש לשון הרע שפורסמה קודם לכן";

הגנה זו תחול כאשר הפרסום נעשה לשם גינוי או הכחשה מפני לשון הרע קודמת. הפסיקה לא הכריעה אם ההגנה תחול רק כאשר התגובה נעשתה סמוך לפרסום המוקדם של לשון הרע, ואם יש הצדקה לדחיית התגובה לא תישלל מהמגיב ההגנה רק בשל שהשתהה בתגובתו. כמו כן, תנאי הכרחי לתחולת ההגנה הוא שהגיננו או ההכחשה ייעשו בתום לב, עליו ניתן ללמוד מתוכן הפרסום ונסיבות חיצוניות המלמדות על כוונות המפרסם. יסוד תום הלב לא יתקיים כאשר המפרסם פגע בנפגע מעבר לנדרש לשם הגנת האינטרס הלגיטימי של המושמץ הראשון. (שנהר, 299-302).

סרטון מר אדלסון ז"ל פורסם ב- 30.5.2019, ואילו שידור התוכנית היה ב- 3.8.2020. לא ניתן הסבר מדוע למרות ההשתהות יש לראות בפרסום כגיננו תחת הגנה זו. כמו כן, כאמור לעיל, לא מתקיימת דרישת תום הלב עת כינוי התובע "אנטישמי" ו"שונא ישראל" היא פגיעה לא רלבנטית ולא נחוצה לגינוי הסרטון.

ד(4) הנזק



בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 45140-03-23 כהן נ' שלזינגר ואח'

35. פסיקת פיצוי בגין לשון הרע מותנית בקיומו של נזק. (להרחבה ראו, **שנהר** 711-750).
לטענת התובע, הפרסומים גרמו לו לנזק. התובע הדגיש כי נזקו חמור ביותר בהיותו איש ציבור המבקש לשכנע רבים בצדקת תפיסת עולמו. בעדותו טען: "יש לי פלטפורמות להביא את הרעיונות שלי, את הדעות שלי, וכאשר מישהו טוען שהרעיונות שלי הם אנטישמיות, ושנאת ישראל זה פוגע בהם, זה פוגע ביכולת להביא אותם בבהירות". (פרוט' עמ' 17 ש' 33-31).
לטענת נתבעת 2, לתובע לא נגרם כל נזק, כל פגיעה ממשית במעמדו, בעיסוקו, בקשריו החברתיים או במוניטין שלו, לא הוצגו תגובות המעידות כי הפרסום הותיר רושם שלילי כלשהו בקרב הציבור. לטענתה, גם אם נגרמה פגיעה היא זניחה לאור תדמיתו הציבורית של התובע הידוע כפרובוקטור סדרתי שהורשע פעמיים בפלילים בגין עבירות מתחום הביטוי ואף חויב בתשלום פיצוי. כמו כן, לטענתה, מי ששם עצמו בחזית ציבורית נוטל על עצמו סיכון כי יהיה חשוף לביקורת רחבה ואף נוקבת.

36. בנספחים 1 ו-2 לכתב התביעה ניתן להיווכח כי לפרסום בטוויטר היו כ-9,000 צפיות, ועוקבת אחת צייצה בתגובה "אהבתי!". לפרסום בפייסבוק היו מעל 3,000 צפיות, 4 שיתופים ו-18 תגובות. הוצגו תגובות ביחס לציוצים שכתבו התובע ונתבע 1 בקשר לפרסומים, שפורסמו ברשת הטוויטר יום למחרת הפרסומים. בנספח 3 לכתב התביעה, צורף ציוץ מרשת הטוויטר בו כתב התובע ב-4.8.2020: "יהודה שלזינגר, ערוץ 20 ויצחק מירילשווילי יידרשו להוכיח בבית המשפט שאני "שונא ישראל" ו"אנטישמי". בהמשך לציוץ זה נכתבה התגובה הבאה על ידי עוקב בשם שלומי: " "שונא ישראל" יהיה להם די קל להוכיח לכאורה", והתובע השיב "נראה". לציוץ זה מעל כ-1,300 עוקבים סימנו את הציוץ כ"אהוב". בנספח 4 צורף ציוץ בו כתב נתבע 1 ב-4.8.2020 את הדברים הבאים: "ברק צודק, הוא לא אנטישמי ושונא ישראל. המינוח המדויק הוא עברין מורשע, מואשם בפלילים, מאחל מוות לזקנים, מטריד ילדים וילדות, בעל פה מטונף, מפזר כרזות בבית ספר נגד נערה, מציק לאישה בבית אבות, מתנכל לשוטרים, נשים וזקנים...". מעל כ-600 עוקבים סימנו ציוץ זה כ"אהוב". בנספח 5 לכתב התביעה צורף ציוץ בו כתב נתבע 1 ב-4.8.2020: "אכן ולכן כתבתי שהוא צודק, הוא לא אנטישמי ושונא ישראל. רק כל השאר". בתגובה נכתבה התגובה הבאה על ידי העיתונאי אלדד יניב: "שלו. זה מחייב התנצלות. תגיד על ברק כהן מה שאתה רוצה. מדינה חופשית. שקרים – לא. על אנטישמי ושונא ישראל תתנצל כי אלו שקרים".

37. ניתוח זה אינו ממצה את השאלה אם אכן נגרם נזק לתובע. עם זאת, נקבע בפסיקה כי **"מבחינת הדרישה ההוכחתית, ניתן להיעזר בחזקה עובדתית על פיה פרסום לשון הרע מעצם טיבו גורם נזק, אלא אם הוכח אחרת"** (ע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי, פס' 50 (4.8.2008)).



בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 45140-03-23 כהן נ' שלזינגר ואח'

במכלול, וכמפורט קודם, יש לראות בביטויים כגורמים נזק לתובע בעצם היותם לשון הרע, המזכים בפיצוי.

ד(5) הסעד

38. בנסיבות בהן נקבע כי מדובר בלשון הרע ולא חלות ההגנות הקבועות בחוק, התובע זכאי לפיצוי ללא הוכחת נזק כאמור בסעיף 7א. (ב) לחוק איסור לשון הרע. סכום הפיצוי המרבי הוא 50,000 ש"ח בצירוף הפרשי הצמדה כאמור בסעיף 7א. (ה) לחוק. בהתאם לסעיף 7א. (ג), אם העולה בוצעה "בכוונה לפגוע", ניתן לפסוק כפל פיצוי.

39. בהתאם להלכה הפסוקה, בפסיקת פיצויים בגין לשון הרע, יש לשקול, בין היתר, את טיב הפרסום, היקפו, אמינותו, מידת פגיעתו במעמד הניזוק בקהילתו, בהשפלה שסבל, ואת התנהגותו של המזיק. (רע"א 4740/00 לימור אמר נ' אורנה יוסף, פ"ד נה(5) 523, 510). ראו גם בספרו של שנהר: **"פסיקת פיצויים בגין פרסומי לשון הרע נעשית על ידי בתי המשפט באמצעות הסתמכות על השיקולים הרלוונטיים השונים תוך כדי איזון ראוי ביניהם, אולם אין ברשות בתי המשפט נוסחה מדויקת המאפשרת את תרגום השיקולים הרלוונטיים לסכום כספי. בסופו של דבר, ההכרעה בעניין זה נעשית, במרבית המקרים, בדרך של אומדן."** (עמ' 709). בית המשפט רשאי להפחית את סכום הפיצוי בהתחשב בשיקולים המנויים בסעיף 19 לחוק איסור לשון הרע, שאינם רשימה סגורה. (עמ' 711-710).

40. התובע עתר לסעד כספי בסך של 150,000 ש"ח. לטענתו, מדובר בפרסומים חמורים עם כוונה לפגוע, ולכן הוא זכאי לכפל פיצוי. התובע טען כי סכום הסעד הכספי לו עתר בתביעה נקבע משיקולי אגרה. משנקבע כי הפרסומים נושא התביעה ברשתות החברתיות הם לשון הרע, ולא עומדת לנתבעת 2 הגנה מההגנות הקבועות בחוק, קמה אחריותה מכוח סעיף 7 לחוק.

41. באשר לטענת התובע, כי הפרסום נעשה בכוונה לפגוע, המסקנה, לפיה לא עומדת לנתבעת 2 הגנת תום הלב לגבי הפרסומים, לא מובילה בהכרח למסקנה כי הפרסומים נעשו בכוונה לפגוע (שנהר, 796). הפרסום נעשה כתגובה להתנהגותו של התובע, והוא ביטוי ליריבות הפוליטית והאידיאולוגית בין הצדדים. התובע אינו חולק על כך שהוא מציג את עמדותיו בבוטות, והוא הורשע בעבר בגין התבטאויות פוגעניות כמוסבר עוד בהמשך. לכן, ניתן לקבל כי מבחינה סובייקטיבית נתבעת 2 לא סברה שיש בפרסומים לפגוע בתובע. (ראו את דברי מר אדרי בקשר להתבטאות עבר של התובע: פרוט' עמ' 29 ש' 24-26, עמ' 45 ש' 10-12, עמ' 48 ש' 25). לפיכך, הטענה כי הפרסומים נעשו בכוונה לפגוע נדחית.



בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 45140-03-23 כהן נ' שלזינגר ואח'

42. כאמור, נקבע כי לגבי הפרסום בתוכנית הטלוויזיה חלה הגנת תום הלב, ואילו על הפרסומים ברשתות החברתיות לא חלות הגנות. לצורך חישוב הפיצוי יש לקבוע אם מדובר בפרסום אחד או שכל אחד מהפרסומים בכל רשת חברתית הוא פרסום נפרד, ולכן מדובר בשני פרסומים. על אף שמדובר בפרסום עם תוכן זהה אשר פורסם באותו טווח זמן, מאחר שמדובר בפרסום בפלטפורמות שונות (פייסבוק וטוויטר), יש לראותם כשני פרסומים נפרדים (רע"א 2855/20 פלוני נ' פלוני, עמ' 61 פס' 19 לפסק דינה של כבוד השופטת וילנר (6.10.2022)). לפיכך, סכום הפיצוי המרבי לשני הפרסומים יחד הוא 100,000 ש"ח בצירוף הפרשי הצמדה כקבוע בחוק.

43. על פי הפסיקה, תתכן פסיקת פיצוי שלא בהתאם למגבלות ה"מסלול הסטטוטורי" הקבוע בסעיף 7א. לחוק, אלא על פי "מסלול פסיקתי", מכוח ההלכה לפיה חזקה היא כי פרסום לשון הרע כשלעצמו גורם נזק כללי לשמו הטוב של הנפגע. (ע"א 6903/12 Canwest Global Communications Corp נ' אלי עוזר, פס' 60-61 (22.7.2015)). אולם, כמפורט בהמשך, בענייננו הפיצוי לא יחרוג מהסכום הסטטוטורי המרבי.

44. באשר לקביעת גובה הפיצוי, בנסיבות המקרה יש לבחון את השיקול שעניינו "שמו הרע של הנפגע, אופיו, עברו, מעשיו או דעותיו, ככל שאלה נוגעים במישרין ללשון הרע" כנקבע בפסיקה ובסעיף 22(2) לחוק. כמו כן, בהיותו של התובע איש ציבור "שני כוחות מושכים לכיוונים נוגדים: מצד אחד, מילוי תפקיד ציבורי מניח חשיפתו של איש ציבור לביקורת ציבורית, ובכלל זה ביקורת פוגענית שאינה מוגנת בחוק; מצד שני, ישנם מצבים בהם הפגיעה בשמו הטוב של איש ציבור הינה הרסנית לתדמיתו ולמעמדו הציבורי בהשוואה לפגיעה באדם פרטי". (עניין בן גביר, עמ' 89 פס' 32).

ד(5)א) שיקולים להגדלת גובה הפיצוי

45. הביטויים נושא התביעה קשים ביותר (ראו לעיל עניין בן גביר ועניין אלוני). כמו כן, הביטויים נאמרו ללא קשר לנושא הדיון בתוכנית הטלוויזיה (אנטישמיות ברשתות החברתיות), ואך בשל אסוציאציה לדיון קודם בו התנהגות אנשי השמאל הפוליטי צוירה כ"אנטישמית", ולאחר שמר אשכנזי אמר שהוא מיודד עם התובע.

46. הפרסומים נעשו בעמודי נתבעת 2 ברשתות החברתיות פייסבוק וטוויטר, להם, יש להניח, עוקבים רבים, ולכן הגיעו לתפוצה רחבה (כאמור לעיל על פי נספחים 1 ו-2 אלפי עוקבים צפו בפרסומים).



בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 45140-03-23 כהן נ' שלזינגר ואח'

47. לערוץ 14 קהל צופים ועוקבים מהצד הימני של המפה הפוליטית. לכן, יש להניח שהשמצת התובע, הידוע כפעיל מחאה מהצד השמאלי של המפה הפוליטית, יביא לבוז גדול יותר מקרב צופי ועוקבי הערוץ.

48. כאמור לעיל, התרשמתי מהסברו של התובע בעדותו כי הפרסומים פגעו בתדמיתו, בפרט בשל היותו איש ציבור המנסה לשכנע את הציבור לקבל את תפיסת עולמו.

49. נתבעת 2 לא התנצלה על הפרסומים, וכל שטענה בסיכומיה ובמהלך דיון ההוכחות (פרוט' עמ' 38 ש' 29 עמ' 44 ש' 16), הוא כי לא הוכח שהפרסומים פורסמו בעמודים השייכים לה ברשת החברתית, טענה שנדחתה.

50. לאחר שהתובע התריע, למעשה, כי יפתח בהליכים משפטיים בגין פרסומי התובעים כאמור בציון בו התרעם על הפרסומים (נספח 3 לכתב התביעה), נתבעת 2 לא הסירה את הפרסומים. הסרת הפרסומים נעשתה רק לאחר הגשת התביעה. לא ראיתי לזקוף לחובת התובע העדר מכתב התראה רשמי לנתבעת 2, שכן, כמפורט לעיל, ניכר מהציוצים לאחר הפרסום כי נתבע 1 היה מודע לכך שהתובע נפגע מהפרסום בשידור, ויש להניח שהעביר זאת לידיעת נתבעת 2, אשר מנהלת את הערוץ בו נעשה הפרסום.

51. למחרת הפרסומים נתבע 1 פרסם הבהרה כי הוא חוזר בו מכינויו את התובע אנטישמי ושונא ישראל. יש בכך ריכוך מסוים גם לפרסומים שנעשו על ידי נתבעת 2, אך אין בכך להפחית מסכום הפיצוי שיוטל עליה, שכן היא לא פרסמה הבהרה או התנצלות.

52. כותרת הפרסומים מרחיבה את אחריות נתבעת 2, שכן סביר שללא הכותרת "יהודה שלזינגר פותח על ברק כהן", פחות עוקבים היו פותחים את הקישור וצופים בסרטון.

53. באשר לטענת נתבעת 2 כי היה איזון ראוי בסרטון משום שמר אשכנזי "הגן בחירוף נפש" על תדמיתו של התובע, בנסיבות המקרה לא ניתן לקבלה. רוב המשתתפים בתוכנית לא יצאו נד האמירות. אף מגיש התוכנית תמך באומרו "על נבל תתנבל". מר אשכנזי היה המשתתף היחיד שניסה להסביר את היעדר הקשר לדיון, אך נתבע 1 התלהם נגדו וציין כי אין לשתף אנשים כמותו בתוכנית.

ד(5)ב) שיקולים להפחתת גובה הפיצוי

54. אופיו ומעשיו של התובע –



בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 45140-03-23 כהן נ' שלזינגר ואח'

התובע מציג עצמו כעורך דין פלילי, כמי שפועל באופן פוליטי ויוזם מאבקים אזרחיים שונים, שחלקם זכו לתהודה, ובשל שניים מהם הורשע בהליכים פליליים, בהם נקבע כי פעולותיו חצו את גבול הלגיטימיות של מאבק אזרחי. התובע מעיד על עצמו כי הוא מתח את קו הגבול של חופש הביטוי הפוליטי, אינו מעוניין להצר את חופש הביטוי של הזולת, ופעמים רבות חווה ביקורת בוטה, אגרסיבית ולא עניינית (פרוט' עמ' 4 ש' 23-24, סעיפים 1-3 לתצהיר התובע). נתבעת 2 פרטה בכתבי טענותיה פעולות שביצע התובע כמו גם דברים שכתב ברשתות, ואת ההליכים בגינם הורשע. לטענתה, התובע משתמש דרך קבע בביטויים חמורים מהסוג עליהם הוא מלין, נוהג לכנות אנשים בכינויים "נאצים", "יודו-נאצים", "בלון נאצי", "שונא עם", וכאמור, הביע שנאה עד כדי איחולי מוות למר אדלסון ז"ל, פילנתרופ יהודי קשיש. לכן, לטענתה, אינו זכאי לפיצוי.

כאמור בסעיף 22(2) לחוק איסור לשון הרע, אין להביא ראיה או לחקור עד בדבר שמו הרע של הנפגע או בדבר אופיו, עברו, מעשיו או דעותיו הפגומים, אלא במידה שפרטים אלה נוגעים במישרין ללשון הרע המשמשת נושא למשפט. בענייננו, התובע כינה גם הוא יריביו הפוליטיים/אידאולוגיים בכינויים משיקים לכינויים אנטישמי ושונא העם. כך לדוגמא, על ינון מגל כתב ב- 5.7.2024 "נאצים תמיד יש עניין להתלבש על אנשים כבלתי פטריוטים. כשונאי עמם. העניין הוא שהם תמיד גומרים הכי גרוע. גם ינון הסוטה אימץ את הפרקטיקות של נאצים, כאשר מכנה את אוהבי הארץ והעם "סניף של חמאס" רק בגלל שבזים למנהיג המושטן שלו. ..."; ב- 10.10.2024 כתב "יש יודונאצים שחושבים שאם יצאו מבית תפילה אל כיכר העיר, השכינה תראה אותם טוב יותר. כאילו שההצגה הפומבית מחזקת את כוח הבחינה של האלאת מעשיהם. הרשו לי להניח דעתם, את החטאים שחטאו, הדם ששפכו, הרמייה שפיזרו והעליונות ששיחקו רואה השכינה גם בבית הכנסת. אין צורך להתהדר בה בפומבי."; על איתמר בן גביר כתב ב- 14.11.2022 "גם היום הבלון הנאצי לא עלה להר הבית."; על בנימין נתניהו: "נזכרתי בהיטלר יושב ביציע ונאלץ לצפות בגיסי אוונס מביא מדליית זהב באולימפיאדת ברלין". (מוצג 5 למוצגי נתבעת 2).

התובע הסביר בדיון ההוכחות את האמרות הנ"ל בהקשר למחאתו הפוליטית/אידאולוגית נגד מושאי הביקורת (פרוט' עמ' 6-11). כך לדוגמא טען: "ינון מגל העלה תמונה שלי עם תוכן שלי, עם הכותרת סניף של חמאס, ... אז אני תיארתי מכיוון שברוך השם העולם העיוני שלי די רחב, שבמסגרת התעמולה של הנאצים, של הקומוניסטים גם כן, יש פרקטיקה של לקחת אנשים שהם לא בדעה שלך ולהציג אותם כאויבי העם..." (פרוט' עמ' 7 ש' 24-29). עוד טען בקשר לביטוי "יודונאצים": "בתפיסתי הפוליטית יש בקרב עם ישראל למרבה הצער חלקים שהם מצהירים, ומבטאים, ונוהגים בהתאם לתפיסת עולם ... אני אומר אדם הוא בן עם ישראל שאומר שצריך להשמיד את הערבים מעצם היותם ערבים, אדם שאומר שהארץ הזאת אמורה להיות מאוכלסת רק על ידי יהודים, ומציע פתרונות אלימים כדי להגיע למציאות הזאת. איזו תפיסת עולם מזוהה עם העמדה הזאת? מה? יהדות? ... זאת עמדה שהביעו הגרמנים הנאצים כלפי



בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 45140-03-23 כהן נ' שלזינגר ואח'

יהודים. מה יותר פשוט מזה? (פרוט' עמ' 9 ש' 15-6). לגבי הכינוי "היטלר" הסביר: "זה היה משחק של בית"ר ירושלים, כבודה, לדעתי נגד הפועל תל אביב. עכשיו מי היה ג'סי אוונס? היה אתלט שחור אמריקאי שבאולימפיאדת ברלין הגיע מטעם תפיסת העולם שלו להראות איך הגרמנים מנצחים את השחורים. והוא הפסיד. היה והוא לא כל יום הולך למשחק כדורגל, לאיצטדיון, הוא לא אוהד באופן קבוע. הוא הגיע למשחק שהיה לביתר מול הפועל ירושלים כדי להראות שבית"ר מנצחים, וביתר הפסידו. אז זאת היתה מן דחקה הזאת שבאת להראות שאתה מנצח והפסד. זה היה הקונטקסט של הדבר הזה ... הביטוי היטלר מתייחס לאותה אולימפיאדה שבה, הרי כתוב שם ג'סי אוונס למה? מכיוון שהוא ניצח באולימפיאדה כשהיטלר בא לראות נצחון והוא ראה הפסד. נתניהו בא לראות את בית"ר מנצחים את הפועל ... יש עניין כזה למנהיגים שאני מתעב אותו ..." (פרוט' עמ' 9 ש' 33-27, עמ' 10 ש' 308).

אין בהליך זה לקבוע אם יש בהתבטאויות הנ"ל לשון הרע או חריגה ממתחם הסביר, אך יש לקבל כי שימוש בביטויים משיקים לביטויים נושא תביעה זו, הוא שיקול להפחתת סכום הפיצוי. עם זאת, אין בכך כדי לאיין את הפגיעה בתובע עקב הפרסום, כטענת נתבעת 2.

55. בהתחשב בכלל הנסיבות השיקולים כאמור, סכום הפיצוי יועמד בדרך של אומדן על הסך של 20,000 ש"ח.

ד(5) (ג) סעדים נוספים

56. בסיכומיו התובע עתר למתן צו אשר יורה על הסרת הפרסומים לצמיתות. בישיבת 3.4.2024 התובע טען כי הפרסומים הוסרו סמוך להגשת כתב ההגנה. (פרוט' עמ' 1 ש' 19-17). גם בכתב ההגנה נטען כי הפרסומים הוסרו. לפיכך, עתירה זו התייתרה. יוער כי לא הייתה מחלוקת לגבי סעד הסרת הפרסומים לצמיתות.

57. עוד נתבע כי נתבעת 2 תפרסם התנצלות בתוכנית הפטריזטים, בה תבהיר כי התובע אינו אנטישמי ושונא ישראל. כפי שציינתי בת"א 40236-11-22 ירד נ' כספית, פס' 62 (3.9.2025): "...מגמת הפסיקה היא צמצום הסעד פרסום הבהרה והתנצלות. (ע"א דיין, כבוד השופט א' ריבלין, עמ' 468-470. ע"א (חי') 58682-12-20 האוניברסיטה הפתוחה – הלשכה המשפטית ואח' נ' יצחק, פס' 14 (20.4.2021). ע"א 3386-10-19 שרת התרבות והספורט ח"כ מירי רגב נ' ערוץ 10 החדש בע"מ ואח', פס' 59-56, (2.8.2020). פסק דין זה, בו הקביעה כי יש בפרסומים לשון הרע, עומד בפני עצמו ויש בו לשמש את התובע כסעד חלופי לסעד המבוקש". לפיכך, לא ראיתי להורות על פרסום התנצלות.

ה. סוף דבר



בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 45140-03-23 כהן נ' שלזינגר ואח'

58. נתבעת 2 תשלם לתובע, בתוך 30 יום, פיצוי בסך של 20,000 ש"ח בצירוף הוצאות משפט בסך של 5,000 ש"ח.

המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ג אלול תשפ"ו, 26 אוגוסט 2026, בהעדר הצדדים.

עדנה יוסף-קוזין, שופטת

